

момиче. Наистина обича много да скита по улицитѣ, ама пѣкъ само той ли е такъвъ?

— Не работи, не работи! дума бащата. Азъ, макаръ много да не съмъ грамотенъ, ама нали виждамъ, че не похваща книга въ ржка.

— Азъ искамъ да ида въ София да се уча, каза рѣшително Митко. Ради Продановъ ми каза, че тамъ има много добри учители.

Наистина Митко се бѣ научилъ, че въ София има чудни работи, а най-вече кениматографически театри . . . „Модеренъ театъръ“, „Одеонъ“ и „Нова-Америка“, дѣто можелъ по цѣли дни и нощи да ходи. Софийскитѣ ученици прикарвали много веселъ животъ и пакъ лесно минавали отъ единъ класъ въ другъ.

— Въ София искамъ азъ. Ако не, ще избѣгамъ, ще се. . . .

Майката и бащата се съгласиха. Сутринъта на 25 августъ тѣ приготвиха единъ сандѣкъ, напълниха го съ дрехи за сина си; надъ тѣхъ отгорѣ наредиха нѣколко стари книжки, христоматии и други учебници. Въ друга бохча туриха хлѣбъ, сирене и обиварена кокошка, па го качиха на една бричка до Мездра, а оттамъ съ другаръ по желѣзницата за София. Бащата още прѣди една седмица бѣ написалъ писмо до единъ свой приятель въ столицата да настане сина му въ нѣкоя скромна стая и да му стане настойникъ. Цѣли 3 дни Митко ходи изъ града съ настойника си да дири „хубава“, но „евтина“ стая и не можа да намѣри. Момчето бѣше копризнично и искаше стая близо до театритѣ, ала тамъ рѣдко се намира такава, па и стопанитѣ искатъ скжпъ наемъ.